

Derek

Babyfluisteraar

Ogilvie

“Ik geloof dat alle kinderen in meer of mindere mate paranormaal begaafd zijn”

Of je hem nou wel of niet gelooft, wat het Schotse medium Derek Ogilvie allemaal uitspookt, is op z'n minst fascinerend. Was hij vorige seizoenen nog te zien als de man die met baby's kan praten, dit seizoen liet hij zijn andere gave zien: het communiceren met geesten. De man die in zijn leven als doel had miljonair te worden, werd uiteindelijk medium en televisiester.

Sinds 2006 is hij op tv: de Schot Derek Ogilvie, die in Nederland bekend werd met zijn programma's waarin hij met baby's communiceert. Omdat RTL in samenwerking met Derek een nieuw programma heeft gemaakt, is er een persbijeenkomst belegd en als ik aankom, staat een batterij fotografen een klein, drukdoenerig mannetje te fotograferen. Vervolgens kijken de aanwezige journalisten naar een compilatie van Ogilvies nieuwe programma: *De Ghost Whisperer*, oftewel: de man die met geesten communiceert. Als ik aan de beurt ben om Derek Ogilvie te interviewen, wil hij gretig weten wat ik van zijn nieuwe programma vind en *en passant* bedankt hij joviaal de mensen die ons voorzien van koffie en thee. In het uur dat volgt, is het af en toe moeilijk om de spraakwaterval tegenover me te stoppen; hij kijkt veel naar buiten en soms heb ik het gevoel dat ik bijna geen contact met hem heb. Alleen bij onderwerpen die hem aan het hart gaan, kijkt hij me recht aan en lijkt er even iets van contact te zijn.

Meneer Ogilvie, u vraagt mij of mijn enthousiasme over uw programma oprecht is, maar kunt u dat niet voelen?

“Zo werkt het niet. Ik communiceer met geesten en met kleine kinderen; ik ben helemaal niet bezig met het analyseren van

mensen. Je moet maar eens opletten: als ik een *reading* doe, kijk ik vaak niet eens naar de persoon in kwestie. Het belangrijkste tijdens een *reading* is dat je contact houdt met de geest van wie je de informatie door krijgt. Is die bron er niet, dan is er niets. Geen show, geen hulp voor degene die dat nodig heeft, geen boodschappen uit de andere wereld. Ik ben slechts een doorgeefluik. Ik kan alleen maar goed werken als een geest zich voor me openstelt.”

Als u met kinderen communiceert, komen daar dan ook geesten bij kijken?

“Met kinderen krijg ik de informatie door op een heel ander niveau. Met hen gaat het via telepathie. Daarom hoeft ik ook niet in dezelfde ruimte als een kind te zijn om toch wetenswaardigheden van hem of haar door te krijgen. Ik kan rondlopen in een ruimte met dertig kinderen en kan vervolgens precies vertellen dat de vader van dat en dat kind twee weken geleden zijn rechterenkel heeft verstuikt. Ik geloof dat alle kinderen in meer of mindere mate paranormaal begaafd zijn. Als jij en ik werkelijk met elkaar willen praten zonder dat we elkaar kunnen zien, hebben we een telefoon nodig. Zonder telefoon is er geen communicatie. Kinderen hebben die telefoon helemaal niet nodig.”

Wie is Derek Ogilvie?

De Schotse Derek Ogilvie werd in 1965 geboren in het plaatsje Paisly. Hoewel hij al op jonge leeftijd beseftte dat hij ‘anders’ was dan anderen (zo verscheen op zijn negende zijn overleden buurman in zijn slaapkamer) deed hij niets met die gave. Hij wilde miljonair worden. Pas nadat hij alles was verloren wat hij had, kwam zijn gave verder tot ontwikkeling en sinds 2000 is hij professioneel medium. Hij trad op in zogenaamde ‘theatershows’, was te horen op de radio en te zien op tv. RTL ‘ontdekte’ Ogilvie, kocht de serie *De Babyfluisteraar* aan en haalde vervolgens Derek zelf naar Nederland. *Baby’s wil is wet*, de Nederlandse serie gemaakt met Derek Ogilvie, was zeer succesvol, net als *De Ghost Whisperer*, waarin hij praat met geesten.

◀ Hoe word je van een succesvol zakenman een medium?

“Al van jongs af was ik heel erg bezig met geld. Als je mij op mijn negende vroeg wat ik later wilde worden, was mijn antwoord steevast dat ik miljonair wilde zijn op mijn 21e. En toen dat niet lukte, stelde ik de leeftijd waarop ik het dan wel zou worden gewoon bij. Het is gelukt, ik ben miljonair geworden. Ik begon via wat vrienden die in een bandje speelden met een handeltje in gitaren. Dat liep goed en daarom opende ik een muziekwinkel en stopte ik met mijn studie. Ik verdiende toen al meer dan mijn vader en dat vond ik destijds wel een goede graadmeter. In 1995 opende ik een bar in Glasgow en binnen een paar jaar verdiende ik veel geld met het kopen, opknappen en verkopen van pubs. Ik reed in een Rolls Royce, had een Aston

Martin, woonde in een enorm huis en in totaal werkten rond de honderd part- en fulltimers voor me. Het ging mis toen ik besloot een nachtclub te openen. Binnen anderhalf jaar verloor ik alles: mijn huis, inboedel en auto’s werden in beslag genomen, mijn vriend verliet me en mijn oma stierf. Ik was totaal berooid. In totaal heb ik 1,6 miljoen euro verloren.”

En in die periode kwam uw mediamieke kant naar boven.

“In de zomer van 2000 begon deze eigenschap – die er altijd al geweest was, maar waar ik niets mee deed – zich verder te ontwikkelen. Op een dag vertelde mijn overleden grootmoeder me dat ik moest bellen met een radiostation. Ik vond het echt belachelijk om dat zomaar te doen, maar ik deed het toch. Ik kreeg de directeur aan de lijn en ik deed een telefonische reading bij hem. Die man was zó onder de indruk dat ik twee weken later een eigen radioshow had. Daarnaast begon ik met mijn theatershows, had ik een rubriek in verschillende kranten en daarna kreeg ik een tv-show bij een lokale zender.”

Hoe kwam u tot de ontdekking dat u met kleine kinderen kon communiceren?

“Ik deed een reading bij een vrouw die graag contact wilde met haar overleden oma. Het dochttertje van de vrouw, een meisje van een jaar of twee, was ook in de kamer. Ik concentreerde me op de geest van de grootmoeder, maar degene die ‘doorkwam’, was het kleine meisje. Of ik haar moeder even wilde vragen of ze een van de koekjes mocht die ze die ochtend hadden gekocht. Vervolgens vertelde ze me dat haar vader taxichauffeur was en dat haar oma haar had meegenomen naar Woolworths (Engelse warenhuisketen, red.), waar ze een rood schepje en een blauw emmertje had gekregen. De moeder van het meisje sloeg steil achterover van verbazing: alles klopte, terwijl ik die dingen onmogelijk kon weten. Ik dacht daar verder niet zo over na, ik vond het zelf niet heel bijzonder of zo. Pas in 2004, toen iemand me vroeg of ik nog iets anders kon dan communiceren met geesten, vertelde

ik dat ik met baby’s kon praten. Niet lang daarna was ik het eerste medium met een eigen show op de nationale televisie. En dat was ook de serie die RTL4 aankocht, *De Babyfluisteraar*.”

Hebt u nooit een voorgevoel gehad dat dit zou gebeuren in uw leven?

“Stel dat ik jou in 1998 was tegengekomen. Ik zittend achter het stuur van mijn Rolls Royce, jij tikkend op mijn raampje dat je een bericht voor me had. Ik zou het raampje naar beneden hebben laten zoemen en gevraagd hebben wat je me te melden had. Als jij dan zou hebben gezegd dat ik binnen tien jaar op de Nederlandse televisie te zien zou zijn, dan had ik geroepen: ‘Go away, you crazy Dutch woman!’ Ik zou het nooit, maar dan ook nooit geloofd hebben. Maar als het de bedoeling is dat er iets verandert in je leven, dan gebeurt dat, of je dat nou wilt of niet. Ook als je er duidelijk niet zelf voor kiest, zoals bij mij het geval was.”

En hoe is het om te leven zonder kapitale villa en Rolls Royce?

“Mijn obsessie voor geld is verdwenen. Geld was mijn god en het werd mijn ondergang. Ik dacht dat de duurste auto, het grootste huis en het mooiste bankstel me gelukkig zouden maken, maar terugkijkend, was ik heel ongelukkig. In vergelijking met alles wat ik had, heb ik nu nog maar heel weinig, maar ben ik veel gelukkiger. We leven in een commerciële wereld en wat ik doe, is ook *business*. Maar ik ben niet gefocust op de financiële kant van dit verhaal. Wat ik wil, is me verder ontwikkelen als paragnost. Groeien en leren, dáár gaat het in het leven om. Mensen zijn ook altijd verbaasd dat ik niets vraag voor privé-readings. Toen met mijn tv-werk startte, vertrouwde ik erop dat God voor me zou zorgen. Het enige wat ik over het algemeen wel reken, zijn mijn reiskosten, maar dat vind ik niet meer dan reëel. Als ik een honorarium in rekening zou brengen, vissen misschien juist de mensen achter het net die het zo hard nodig hebben.”

Door uw werk ziet u veel kinderen. Hebt u het idee dat er steeds meer kinderen zijn

verwende kinderen van nu volwassen zijn?”

die ADHD of een autistische storing hebben?

“Ik ben geen specialist, ik kan daar niets over zeggen. Wel is het zo dat ik dit soort kinderen voortdurend tegenkom in mijn werk. En dat is logisch, alleen de ouders die problemen met of vragen hebben over hun kind komen naar me toe. En inderdaad gaat het dan vaak over kinderen met ADHD of stoornissen in het autistisch spectrum. Ik zie veel kinderen die grote gedragsproblemen hebben en dat vind ik beangstigend. Ik denk dat het bij kinderen erg belangrijk is om duidelijke grenzen aan te geven. En ouders moeten kijken naar de manier waarop ze hun kinderen stimuleren. Niet te veel tv-kijken en als ze kijken, naar welke programma’s wordt er gekeken? En, heel belangrijk: ik denk dat mensen eens beter zouden moeten opletten wat ze

moeten zitten, had ik de goede schoenen moeten hebben en het juiste merk spijkerbroek. En als ik geen tv, cd, dvd, computer en iPod zou hebben, zouden mijn ouders als mislukkelingen te boek staan. Deze dingen baren me zorgen. Kinderen en ouders staan onder enorme druk. Mensen zijn zó kritisch. En waar het uiteindelijk allemaal om draait: om geld en om hebzucht. Wat gaat er gebeuren als deze verwende kinderen zelf volwassenen zijn? Als je je kinderen nu alles geeft, hoe moet dat dan als ze zelf niet in staat zijn het salaris te verdienen dat hoort bij de levensstijl waarin ze zijn opgegroeid? Mijn ouders waren totaal niet welgesteld, vandaar dat ik mijn eerste auto bij elkaar verdiende met allerlei baantjes. Ik zie nu dat mijn nichtje in Schotland voor haar achttiende verjaardag een gloednieuwe auto krijgt. Waar

“Mensen zijn altijd verbaasd dat ik geen geld vraag voor privé-readings”

hun kinderen te eten geven. Al die kleur-, geur- en smaakstoffen, al die conserveermiddelen, al die E-nummers. Ik vond het opvallend dat veel van de kinderen met wie ik gewerkt heb, onmiddellijk en positief reageerden op een verandering in hun eetpatroon. En dan hebben we natuurlijk nog al die kinderen met allergieën en huidaandoeningen als eczeem. Ik vind het niet gek, als je kijkt naar de agressieve schoonmaakmiddelen die gebruikt worden. Mijn moeder had water en groene zeep en het huis was ook schoon. Als er een vervelende lucht hangt in je huis, doe dan gewoon een raam open in plaats van te sprayen met luchtverfrisser.”

Hebben de ouders van nu het makkelijk?

“Nee, dat vind ik zeker niet. Er is zo veel druk van de omgeving: kinderen moeten zo veel. Ze moeten succesvol, geliefd en populair zijn. Als ik in deze tijd kind was, dan had ik bij het juiste voetbalteam

moet dat naartoe? Maar uiteindelijk heb ik goede hoop dat mensen wel het licht zien en denken: en nu is het genoeg. Ja, dat moet wel. Mensen zijn niet dom. Toch?”

U hebt ouders gezien in Engeland, Amerika en Nederland; zijn er verschillen in de manier van opvoeden?

“Een opvallend verschil is dat Nederlanders veel meer openstaan voor goede communicatie met hun kind. Ik vind dat heel positief, tenminste, zolang je je aanpast aan het niveau van het kind. Het is me opgevallen dat Nederlandse ouders de kunst verstaan met hun kinderen te praten, écht te praten. Over hoe het met het kind gaat, praten over emoties, de familie, het gezin enzovoort. Ik had het net over kinderen die zo ontzettend veel willen. Ik heb gemerkt dat als ouders daarover echt een goed gesprek voeren met hun kinderen, zeggen dat zij het zich gewoon niet kunnen veroorloven om mee te doen

aan de gekte rondom merkkleding en al die andere dingen die ik net noemde, dat kinderen daar dan vaak prima op reageren. Ook dat valt me op bij veel Nederlanders; ze staan open voor verandering en nemen redelijk makkelijk een mening of advies aan. Ze zijn reëel en openhartig over hun situatie of als er (relatie)problemen zijn. En nog een positief punt: veel Nederlandse ouders steken echt zo veel mogelijk tijd in hun gezin, niet alleen maar een uurtje in het weekend.”

Meneer Ogilvie, de tijd is bijna om, de Libelle-fotograaf staat te springen om foto’s te maken. Mag ik u, heel onbescheiden, een foto van mijn zoon en dochter laten zien?

“Natuurlijk mag je die laten zien, maar ik kan er niets mee. Het is net zoiets als de spits van een voetbalteam in de verdediging zetten. Ik kan niets met foto’s. Hoewel... Je dochter. Dat is een meisje dat erg over dingen nadenkt. En wat is dat met eten? Het lijkt wel alsof je de hele dag bezig bent haar te laten eten. Stop daarmee! Je bezorgt dat kind een eetprobleem! Ze wil graag klein blijven, dat vindt ze veiliger. Je moet haar veel meenemen naar plekken waar meisjes van een jaar of zeven, acht met elkaar spelen en plezier maken. Niet ouder, want dat ligt te ver uit haar belevingswereld. Dan kan ze zien dat meisjes het ook leuk hebben als ze groter worden. Je móet stoppen met haar zo veel mogelijk te laten eten! Dit zijn mijn 06-nummer en mijn e-mailadres. Als ik een keer tijd over heb, wil ik wel langskomen.” Ik ben verbijsterd. Op de foto die ik van mijn dochter laat zien, is alleen haar vrolijke vollemaansgezichtje te zien. Je kunt onmogelijk vermoeden dat zij met haar anderhalf jaar het gewicht en de lengte heeft van een kind van negen maanden. Ik geef toe dat ik behoorlijk druk in de weer was haar zo veel mogelijk te laten eten zodat ze maar zwaarder en langer zou worden. Daar ben ik mee gestopt. □

Geloof u in Derek?
Ga naar www.libelle.nl